

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๐๓)

ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔
ว่าด้วยการเก็บหาของป่าหวงห้าม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ และมาตรา ๕๘
แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔
และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๔๙๘)
ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔
ว่าด้วยการเก็บหาของป่า

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๓

ข้อ ๒ ผู้ใดจะเก็บหาของป่าหวงห้ามในป่าใด ให้ยื่นคำขอโดยใช้แบบพิมพ์ของทางราชการตามแบบท้ายกฎกระทรวงนี้ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ของป่านั้น เพื่อพิจารณาและดำเนินการอนุญาต

ในการออกใบอนุญาต ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดอายุใบอนุญาตไว้ แต่มิให้เกินหนึ่งปีนับแต่วันออกใบอนุญาต ระยะเวลาดังกล่าวนี้มีให้ใช้บังคับสำหรับการอนุญาตผูกขาด

ข้อ ๓ ใบอนุญาตเก็บหาของป่าหวงห้าม ให้ใช้แบบพิมพ์ตามแบบท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๔ ผู้รับอนุญาตต้องนำของป่าหวงห้ามที่เก็บหาได้ไปตามแนวทางและยังที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจวัดและคำนวณค่าภาคหลวง

ข้อ ๕ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยการตัดไม้ทำฟัน ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องจัดไม้ที่ตัดให้เป็นกอง ตามแบบที่กรมป่าไม้กำหนด ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจวัดและคำนวณค่าภาคหลวง

(๒) ต้องไม่ทิ้งเศษไม้หรือปลายไม้ที่พอจะทำเป็นฟันได้ไว้ในป่าโดยไม่จำเป็น

(๓) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไม้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการตัดไม้ทำฟันได้แต่เฉพาะต้นไม้ที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๖ การเผาเอาถ่านไม้ ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ถ้าใช้เตาเผาถ่าน ต้องใช้เตาที่มีลักษณะและคุณภาพดีพอแก่การเผาเอาถ่านเพื่อให้ไม้ต้องสูญเสียไปในการเผาเกินจำเป็น

เตาเผาถ่านใดที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจเห็นว่า มีลักษณะและคุณภาพไม่ดีพอ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้รับอนุญาตจัดทำหรือแก้ไขภายในกำหนดเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

(๒) ต้องยื่นบัญชีต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตเป็นรายเดือน และบัญชีนั้นต้องมีรายการดังนี้

- (ก) เลขที่ประจำเตา
- (ข) ความจุของเตาเป็นลูกบาศก์เมตร
- (ค) วันเดือนปีที่นำไม้เผาถ่านเข้าบรรจุเตา
- (ง) วันเดือนปีที่นำถ่านไม้ออกจากเตา

(๓) ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตขอเสียค่าภาคหลวงก่อนเผา ผู้รับอนุญาตต้องไม่นำไม้เผาลานเข้าบรรจุเตาก่อนพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจวัด เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่

(๔) ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตขอเสียค่าภาคหลวงเมื่อเผาเป็นถ่านแล้ว ผู้รับอนุญาตต้องไม่ขนถ่านที่นำออกจากเตาไปที่อื่นก่อนพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจวัด เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๗ การเก็บหารวงผึ้ง ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องไม่ใช่ไฟเผาต้นไม้ที่มีผึ้งจับทำรังอยู่ แต่ยอมให้ใช้ขวานรมได้

(๒) ต้นไม้ที่มีผึ้งจับทำรังอยู่แต่เพียงรังเดียวต้องงดเว้นเก็บหารวงผึ้งรังนั้น

(๓) ต้นไม้ที่มีผึ้งจับทำรังอยู่เกินหนึ่งรัง ต้องให้เหลือรังผึ้งไว้เป็นพันธุ์อย่างน้อยรังหนึ่ง ในกรณีที่ต้นไม้ที่มีผึ้งจับทำรังอยู่เกินยี่สิบรัง ให้เหลือรังผึ้งไว้เป็นพันธุ์ในอัตราหนึ่งรังต่อทุกจำนวนยี่สิบรังหรือเศษของยี่สิบรัง

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๓๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๓

ข้อ ๘ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยเจาะต้นตะเกียน
ตาแมวอาช้น ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องเจาะแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโตไม่น้อยกว่า
๒๐๐ เซนติเมตร โดยวัดรอบลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไป
๑๓๐ เซนติเมตร

(๒) ต้องเจาะลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไปไม่เกิน
๖ เมตร

(๓) ต้องเจาะให้หลุมมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน
๑๐ เซนติเมตร และลึกไม่เกิน ๕ เซนติเมตร แต่ละหลุมต้อง
เว้นระยะห่างกันไม่น้อยกว่า ๓๐ เซนติเมตร

(๔) ต้องระมัดระวังการเจาะมิให้เป็นอันตรายแก่
ต้นตะเกียน และห้ามใช้ไฟสุ่มหรือเผาหลุม

(๕) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมาย
ประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการเจาะได้แต่
เฉพาะต้นที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้
เท่านั้น

ข้อ ๙ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยเจาะเผาต้นยาง
เอาหัวมันยาง ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๗๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๗

(๑) ต้องเจาะเผาแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโตไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เซนติเมตร โดยวัดรอบลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไป ๑๓๐ เซนติเมตร

(๒) การเจาะแต่ละต้นให้กำหนดจำนวนหลุมดังนี้

(ก) ต้นขนาดโตตั้งแต่ ๒๐๐ เซนติเมตร ถึง ๒๕๐ เซนติเมตร โดยวัดตามวิธี (๑) เจาะได้ไม่เกินหนึ่งหลุม

(ข) ต้นขนาดโตเกิน ๒๕๐ เซนติเมตร ถึง ๓๐๐ เซนติเมตร โดยวัดตามวิธี (๑) เจาะได้ไม่เกินสองหลุม

(ค) ต้นขนาดโตเกิน ๓๐๐ เซนติเมตร โดยวัดตามวิธี (๑) เจาะได้ไม่เกินสามหลุม

(๓) ต้องเจาะให้หลุมมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน ๓๐ เซนติเมตร และลึกไม่เกิน ๒๐ เซนติเมตร

(๔) ห้ามเผาหรือกระทำโดยประการอื่นใด จนอาจทำให้ต้นยางเป็นอันตราย

(๕) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการเจาะเผาได้แต่เฉพาะต้นที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๗๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๗

ข้อ ๑๐ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยเจาะต้นสนเอื้อง
ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องเจาะแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโตไม่น้อยกว่า
๑๒๐ เซนติเมตร โดยวัดรอบลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไป
๑๓๐ เซนติเมตร

(๒) การเจาะแต่ละต้นให้กำหนดจำนวนร่องดังนี้

(ก) ต้นขนาดโตตั้งแต่ ๑๒๐ เซนติเมตร ถึง
๑๕๐ เซนติเมตร โดยวัดตามวิธี (๑) เจาะได้ไม่เกินหนึ่งร่อง

(ข) ต้นขนาดโตเกิน ๑๕๐ เซนติเมตร ถึง
๒๐๐ เซนติเมตร โดยวัดตามวิธี (๑) เจาะได้ไม่เกินสองร่อง

(ค) ต้นขนาดโตเกิน ๒๐๐ เซนติเมตร โดย
วัดตามวิธี (๑) เจาะได้ไม่เกินสามร่อง

(๓) ต้องเจาะให้ร่องอยู่ระดับเดียวกัน และเว้น
ระยะระหว่างร่องเท่า ๆ กัน ขอบล่างของร่องต้องสูงจากพื้นดิน
ไม่เกิน ๓๐ เซนติเมตร

(๔) ร่องแต่ละร่องให้มีขนาดดังต่อไปนี้

(ก) ในการเจาะครั้งแรก ความยาวของร่อง
ตามทางยาวของลำต้นต้องไม่เกิน ๑๕ เซนติเมตร กว้างไม่เกิน
๑๐ เซนติเมตร และลึกเข้าไปในเนื้อไม้ไม่เกิน ๓ เซนติเมตร

(ข) ในการขยาร่องที่เจาะไว้แล้ว ให้ขยายได้แต่เฉพาะตามทางยาวของลำต้น แต่ห้ามขยายร่อนนั้นเกิน ๓๐ เซนติเมตร เมื่อนับรวมกับร่องที่เจาะหรือขยายก่อนหน้านั้น

(๕) ห้ามเอาไฟสูม หรือเผาต้น

(๖) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการเจาะได้แต่เฉพาะต้นที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๑๑ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยสับหรือกรีดต้น เขตุดองเออยาง ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องสับหรือกรีดแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโตไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เซนติเมตร โดยวัดรอบลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไป ๑๓๐ เซนติเมตร

(๒) ต้องสับหรือกรีดลำต้นโดยระมัดระวังมิให้เนื้อไม้เป็นแผล และห้ามสับหรือกรีดจนรอยที่สับหรือกรีดนั้นกว้างเกินหนึ่งในสี่ของขนาดโตวัดรอบลำต้นตรงที่สับหรือกรีดนั้น

(๓) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการสับหรือกรีดได้

แต่เฉพาะต้นไม้รอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๑๒ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยลอกเอาเปลือกไม้ กิ่งหรือมะกอกทุกชนิด ไม้ตะเคียนทอง หรือตะเคียนใหญ่หรือ เคียนหรือแคน ไม้พยอมหรือยอมหรือชะยอมหรือพยอมดง หรือกายุดีบอง ไม้อบเชยหรือฮังแกงหรือฮังไก่อหรือเซียดหรือ กะเซียดหรือมหาปราบ ไม้มะหาดหรือหาดหรือหาดสำนหรือ กายูตาแป ไม้กัตลันหรือฮ้อยหรือมะเฟืองป่าหรือแก้วสารหรือ ลำไยป่าหรือพญาไก่อเถื่อน หรือไม้สีเสียด ผู้รับอนุญาตต้อง ปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องลอกเปลือกแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโตถึง ขนาดจำกัดตามกฎหมายกระทรวงว่าด้วยขนาดจำกัด

(๒) ต้องลอกเปลือกตามทางยาวของลำต้น ตรงที่ สูงจากพื้นดินขึ้นไปไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร และห้ามลอก เปลือกตรงที่สูงเกินค่าคบแรก

(๓) แผลที่ลอกเปลือกแต่ละแผลต้องมีขนาดยาว ไม่เกิน ๘๐ เซนติเมตร กว้างไม่เกิน ๒๐ เซนติเมตร มีระยะ ห่างกันไม่น้อยกว่า ๓๐ เซนติเมตร และต้องไม่อยู่ในระดับ เดียวกัน

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๗๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๗

(๔) เมื่อลอกเปลือกแล้ว ต้องใช้น้ำมันดินหรือยากันเห็ดราทาแผลที่ลอกภายในสามวันนับแต่วันที่ลอกเปลือก

(๕) ต้องไม่ลอกเปลือกต้นที่เคยถูกลอกเปลือกเต็มที่แล้ว เว้นแต่แผลที่ถูกลอกเปลือกแล้ว ได้งอกเปลือกใหม่เต็มที่ตั้งเดิม

(๖) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการลอกเปลือกได้ แต่เฉพาะต้นที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๑๓ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยกะเทาะ ขูดหรือสับเอาเปลือกไม้บางหรือยางบางหรือปงหรือมงหรือหมี ไม้โปรงหรือแสมหรือโหร่งหรือกายูตองา ไม้โกงกางหรือพังกาหรือลานหรือไม้ฝาคหรือคำเสาหนูหรือเม้าทะเลหรือกายูกละ ซึ่งลอกไม่ได้สะดวกเหมือนไม้จำพวกที่มีเปลือกเป็นเส้นใย ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องกะเทาะ ขูดหรือสับเอาเปลือกแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดได้ถึงขนาดจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยขนาดจำกัด

(๒) ต้องกะเทาะ ขุดหรือสับเอาเปลือกตามทางยาวของลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไปไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร และห้ามกะเทาะ ขุดหรือสับตรงที่สูงเกินถึงความสูงของต้นไม้ นั้นโดยวัดจากโคนต้นถึงยอดไม้

(๓) ต้องกะเทาะ ขุดหรือสับเอาเปลือกโดยให้ลึกเข้าไปในเนื้อไม้ไม่เกิน ๑ เซนติเมตร แผลกว้างไม่เกินหนึ่งในสี่ของขนาดโตวัดรอบลำต้นตรงที่กะเทาะ ขุดหรือสับนั้น และต้นหนึ่งให้กะเทาะ ขุดหรือสับได้แผลเดียว

(๔) เมื่อกะเทาะ ขุดหรือสับเอาเปลือกแล้วต้องใช้น้ำมันดินหรือยากันเห็ดราทาแผลที่กะเทาะ ขุดหรือสับภายในสามวันนับแต่วันที่กะเทาะ ขุดหรือสับ

(๕) ต้องไม่กะเทาะ ขุดหรือสับต้นที่เคยถูกกะเทาะ ขุดหรือสับแล้ว เว้นแต่แผลที่ถูกกะเทาะ ขุดหรือสับแล้วได้งอกเปลือกใหม่เต็มที่ได้เดิม

(๖) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการกะเทาะ ขุดหรือสับเอาเปลือกได้แต่เฉพาะต้นที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๑๔ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยตัดเอาใบลาน ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องตัดใบแต่เฉพาะต้นที่ตั้งลำต้นแล้ว

(๒) ตัดใบอ่อนแต่ละต้นในปีหนึ่งได้ไม่เกินสามใบ และแต่ละคราวที่ตัดต้องเหลือยอดอ่อนที่สุดไว้

ข้อ ๑๕ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยเจาะต้นรักเอายาง ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องเจาะแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโตไม่น้อยกว่า ๘๐ เซนติเมตร โดยวัดรอบลำต้นตรงที่สูงจากพื้นดินขึ้นไป ๑๓๐ เซนติเมตร

(๒) ต้องเจาะหลุมแรกให้สูงจากพื้นดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร หลุมต่อไปต้องไม่อยู่ในแนวเดียวกับหลุมแรก ทั้งในแนวตั้งและแนวราบ แต่ละหลุมเว้นระยะห่างกันไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร และห้ามเจาะตรงที่สูงเกินกิ่งใหญ่กิ่งแรก

(๓) หลุมแต่ละหลุมให้มีรูปเป็นหลุมสามเหลี่ยม โดยให้ปลายแหลมกลับลงพื้นดิน ให้ฐานของรูปสามเหลี่ยม อยู่ด้านบน ยาวไม่เกิน ๒๐ เซนติเมตร ด้านข้างของหลุมยาว ไม่เกินด้านละ ๓๐ เซนติเมตร และลึกเข้าไปในเนื้อไม้ไม่เกิน ๒ มิลลิเมตร

(๔) ห้ามตอกลูกทอยที่ลำต้น ไม่ว่าเพื่อการใด

(๕) ห้ามใช้ไฟหรือวัตถุอื่นใดช่วยเร่งการเจาะเอา

ยาง

(๖) ห้ามเจาะตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงพฤษภาคม

(๗) เมื่อสิ้นสุดการเจาะ ให้นำภาชนะรองยางและ
พะองหรือวัตถุที่ใช้ปั่นออกจากต้นเสียทั้งสิ้น

(๘) ในกรณีที่มีการกำหนดเครื่องหมายประจำต้นไว้
ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการเจาะได้แต่เฉพาะต้นที่มี
เครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๑๖ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยกรีดหรือสับต้น
ขนุนนกลาอย่าง ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ต้องกรีดหรือสับแต่เฉพาะต้นที่มีขนาดโต
ไม่น้อยกว่า ๑๒๐ เซนติเมตร โดยวัดรอบลำต้นตรงที่สูงจาก
พื้นดินขึ้นไป ๑๓๐ เซนติเมตร

(๒) ต้องกรีดหรือสับแต่เพียงด้านใดด้านหนึ่งตาม
ทางยาวของลำต้น

(๓) ต้องกรีดหรือสับโดยระมัดระวังมิให้เนื้อไม้เป็น
แผลและห้ามกรีดหรือสับตรงที่สูงเกินค่าคบแรก

(๔) ต้นที่ได้กรีดหรือสับเอายางแล้ว ต้องงดเว้น
การกรีดหรือสับครั้งต่อไปไว้มีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสองปี

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๗๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๗

และการกรีดหรือสับครั้งต่อไปต้องกระทำในด้านตรงกันข้ามกับการกรีดหรือสับครั้งก่อน

(๕) ในกรณีที่มีการกำหนดรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นไว้ในใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตจะทำการกรีดหรือสับได้ แต่เฉพาะต้นที่มีรอยตราหรือเครื่องหมายประจำต้นเช่นนั้นแสดงไว้เท่านั้น

ข้อ ๑๗ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยเก็บกล้วยไม้ ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องเก็บเฉพาะต้นที่เจริญเติบโตเต็มที่แล้ว คือ

(ก) สำหรับกล้วยไม้ชนิดพ้ามุ่ย สามปอย-หลวง หรือเอื้องแวนดาสุกเกอเรียนา ลำต้นต้องยาวไม่น้อยกว่า ๒๐ เซนติเมตร โดยวัดจากรากที่สูงที่สุดถึงง่ามใบคู่ยอดสุด

(ข) สำหรับกล้วยไม้ชนิดเอื้องแซะ เอื้อง-ดาเหิน เอื้องเงินหลวง เอื้องหาวตอร์ติเล หรือรองเท้านารี หรือเอื้องกางกบทุกชนิด กอหนึ่งต้องมีลำต้นออกดอกแล้ว ไม่น้อยกว่าสองลำต้น

(ค) สำหรับกล้วยไม้ชนิดช้างเผือกหรือช้างแดง ต้องเป็นต้นที่เคยออกดอกมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ครั้ง

(๒) ห้ามโค่นหรือตัดกิ่งไม้ที่กล้วยไม้ขึ้นอยู่

(๓) ต้นไม้ที่มีกล้วยไม้ขึ้นอยู่กอเดียว ให้งดเว้นการเก็บกล้วยไม้นั้น

(๔) ต้นไม้ที่มีกล้วยไม้ขึ้นอยู่เกินหนึ่งกอ ต้องให้เหลือกล้วยไม้ไว้เป็นพันธุ์ในอัตราหนึ่งกอต่อทุกจำนวนกล้วยไม้ชนิดเดียวกันสามกอ หรือเศษของสามกอ

ข้อ ๑๘ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยตัดหวายตะค้าทอง ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องตัดแต่เฉพาะกอที่มีจำนวนลำต้นตั้งแต่สิบลำต้นขึ้นไป และให้ตัดได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของจำนวนลำต้นที่มีอยู่ในกอ

(๒) ลำต้นที่จะตัดนั้นต้องมีความยาวตั้งแต่ ๔ เมตรขึ้นไป

(๓) ต้องไม่ทิ้งหวายหรือเศษของหวายที่ได้ตัดแล้วทิ้งไว้ที่กอ

ข้อ ๑๙ การเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยตัดเอารากเฟิร์น-ออสมันดา ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติดังนี้

(๑) ต้องตัดเอารากโดยเว้นระยะห่างจากโคนกอเฟิร์นออสมันดาโดยรอบ ๑๕ เซนติเมตร ห้ามมิให้ขุดกอเฟิร์นออสมันดาขึ้นมาตัดเอาราก

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๗๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๗

(๒) กอเพ็ญนอสมันดาที่ได้ตัดเอารากมาแล้ว
ครั้งหนึ่งต้องงดเว้นการตัดเอารากครั้งต่อไปไว้ มีกำหนดเวลา
ไม่น้อยกว่าห้าปี

ข้อ ๒๐ อัตราค่าธรรมเนียม ให้กำหนดดังต่อไปนี้

- (๑) ค่าขอเก็บหาของป่า
หวงห้าม ฉบับละ ๐.๒๕ บาท
- (๒) การอนุญาตเจาะต้นตะเคียน
ตาแมวเอช้น หรือเจาะ
ต้นสนเอายาง หรือสับหรือ
กรีดต้นเขลุดองเอายาง ต้นละ ๐.๒๕ บาท
- (๓) การอนุญาตเจาะเผาต้นยาง
เอาน้ำมันยาง ต้นละ ๐.๑๐ บาท
- (๔) การอนุญาตเจาะ สับ
หรือกรีดไม้ชนิดอื่น ๆ
เอาน้ำมันชั้น หรือยาง ต้นละ ๐.๒๕ บาท
- (๕) ใบอนุญาตเก็บหารวงผึ้ง ฉบับละ ๒.๐๐ บาท
- (๖) ใบอนุญาตผูกขาดเก็บหา
ของป่าหวงห้าม ฉบับละ ๑๐๐.๐๐ บาท

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๗๓ ราชกิจจานุเบกษา ๔ สิงหาคม ๒๕๐๗

- (๓) ใบแทนใบอนุญาตผูกขาด
เก็บหาของป่าหวงห้าม ฉบับละ ๕.๐๐ บาท
- (๔) ใบแทนใบอนุญาตอื่นๆ ฉบับละ ๑.๐๐ บาท

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๗

พลเอก สุรจิต จารุเศรณี

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร

คำขอเก็บหาของป่าหวงห้าม

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....

มีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้าน.....เลขที่.....หมู่ที่.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

ทำคำขอขึ้นต่อ.....มีข้า

ข้อ ๑ ข้าพเจ้าขอรับอนุญาตทำการ.....

รวมจำนวน.....หรือลูกบาศก์เมตร ในปี

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

โดยมีกำหนดเวลาทำการ.....เดือน.....

ข้อ ๒ ข้าพเจ้ารับรองที่จะนำพนักงานเจ้าหน้าที่ไปตรวจประ
 ประจำต้น หรือหมายแนวเขตป่าที่จะอนุญาตให้ข้าพเจ้าทำการดา
 ของป่าที่เก็บหาได้ไปตามแนวทาง.....กับทั้งจ
 ตรวจวัดและคำนวณค่าภาคหลวง ณ ที่.....

ข้อ ๓ ข้าพเจ้าจะใช้คนงานหรือผู้รับจ้างเพื่อการนี้เป็นจำนวน.....

(คำขอเก็บหาของป่าหวงห้ามด้านหลัง)

ความเห็นเจ้าหน้าที่

.....

.....

.....

(ลายมือชื่อ).....

ตำแหน่ง.....

คำสั่ง

.....

.....

.....

(ลายมือชื่อ).....

ตำแหน่ง.....

ออกใบเก็บหาแล้ว เล่มที่.....ฉบับที่.....

ครุฑ

ใบอนุญาตเก็บหาของป่าหวงห้ามสำหรับการเผา

เล่มที่.....

ที่ทำ

ฉบับที่.....

วันที่.....เดือน...

อนุญาตให้.....

สัญชาติ.....มีภูมิลำเนาอยู่บ้าน.....เลขที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ทำการเผาเอาถ่าน ณ ที่.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

จนถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เป็นจ้

โดยที่ผู้รับอนุญาตขอเสียค่าภาคหลวงเมื่อเผาเป็นถ่านแล้ว

โดยที่ผู้รับอนุญาตขอเสียค่าภาคหลวงก่อนเผา

พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อนุญาตให้ผู้รับอนุญาตนำถ่านออกจากเตา ไป

ได้ตรวจ ผู้รับอนุญาตต้องนำถ่านไปตามแนวทาง.....

เพื่อนำไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจวัดและคำนวณค่าภาคหลวง ณ

.....

รายการตรวจวัดและคำนวณค่าภาคหลวง
(สำหรับผู้ตรวจวัดลงรายการ)

[illegible]

ครุฑ

ใบอนุญาตเก็บหาของป่าหวงห้ามอย่างอื่นนอกจากกา

เล่มที่..... ที่ทำการ.....

ฉบับที่..... วันที่..... เดือน.....

อนุญาตให้.....

สัญชาติ..... มีภูมิลำเนาอยู่ที่บ้าน.....

ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....

เก็บหาของป่า คือ

.....จำนวน.....

.....ลูกบาศก์เมตร เลขที่.....

มีรอยตรา.....หรือเครื่องหมายประจำตัวไว้

.....ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....จนถึงวันที่.....เดือน.....

โดยผู้รับอนุญาตต้องนำของป่าที่เก็บหาได้ไปตามแนวท

.....

(สำหรับผู้ตรวจวัดลงรายการ)

วัน เดือน ปี ที่ตรวจวัด	จำนวนหรือ ปริมาตร ลูกบาศก์เมตร	รวมค่าภาคหลวง		ลายมือชื่อผู้ตรวจวัด
		บาท	สต.	